

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη κι' ἑβδόμη,
τί φρουροὺς ποῦ τοὺς βλέπουν οἱ δρόμοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα κι' ἑννεῖντα μεθυσμένος λογαριάζω
καὶ γιὰ τόσους πολεμάρχους δάφναις καὶ μυρτιαῖς σωριάζω.

Κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ δάφναις ραίνει
τὴν παλληκαριὰ τὴν ξένη.

Στεφανώσετε μὲ δάφνης δακρυπότιστα κλωνάρια
καὶ τὰ ξένα παλληκάρια,
ποῦ πολέμησαν μὲ πόθο σάββανό των νὰ γενῇ
τῆς ιδέας τῆς γαλαζίας τὸ γαλαζιο τὸ πανί.

Κλάψετε μὲ ἄλλο πόνον καὶ γιὰ τοῦτα τὰ καῦμένα,
πόσα στῆθη ἴσθι θανή των δὲν θὰ βόγγησαν βαρειά...
μὲς ἴσθης γῆς αὐτῆς τὸ χῶμα δὲν ἐπάτησαν σὰν ξένα
καὶ τὰδέλφωσε μαζί μας τῶν λαῶν ἡ ἑλευθεριά.

Τῆς πατρίδος των τὸ χῶμα θὰ τὸ βροῦνε κι' ἐδῶ πέρα,
τόπου γίνηκε μονάχα κι' ὄχι μάννας ἀλλαγῇ,
κι' ὁ μεγάλος Ἀθηναῖος ἔτσι φώναξε μιὰ μέρα:
«τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπερόχων εἶναι τάφος καθὲ γῆ».

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.— Ὅποιον κράτος εὐνομον ἴσθης Δόξης τὸ Παλλάδιον!...
δεῖρε με καθὼς ἔδειραν τὸν ρήτορα Γεννάδιον,
κτύπα μὲ τὴν μαγκοῦρά σου τόστούν τὸ κατ' ἰνίον,
σφίξε μου τὸ καρύδι μου, σπάσε μου τὸ κρανίον,
κοντολογῆς ἡμιθιανῇ ἴσθι γῇ νὰ μὲ τινάξεις,
μὰ προσοχὴ γιὰ τὸ Θεὸ μήπως καὶ πάθ' ἡ τάξις.
Νὰ γίνης ἄνθρωπος σωστός καὶ ἄλλο νοικοκύρης,
τὸν σπόρον τὸν εἰρηνικὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ σπείρης,
καὶ μέσα ἴσθης ἀνακωχαῖς
νὰ μὴ γυρεύης ταραχαῖς,

θυμὸς τὰ φυλλοκάρδια σου νὰ μὴ κεντᾷ κανεῖς,
στοιχεῖον συντηρητικὸν καὶ σώφρον νὰ φανῇς,
μικρέμπορος, χρηματιστής, κολλυβιστής, σαράφης,
νὰ μὴ σὲ μέλη τέσσερα κι' ἄραδα νὰ μὴ γράφης,
νὰ κάθεσαι ἡψηλὰ ἡψηλὰ ἴσθης Θεμίδος τὸν Θρόνον
σὰν Αἰακὸς, σὰν Μίνως,
καὶ γιὰ τὸν πόλεμον νὰ λὲς πῶς φταίει τοῦτο μόνο
τὸ πρόστυχο τὸ σιμῆνος,
πῶς ὁ Στρατὸς δὲν ἔχυσε μήτε ὀρὸ στάλαις αἷμα
κι' ἐφάνηκε κορόϊδο,
καὶ μόνο τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τῆς Αὐλῆς ἡ κρίμα
μὰς τᾶχει κάνει ροῖδο,
κι' ὅτ' ἄν κανέννας, Περικλῆ, κανάγιος τοῦ διαβόλου
δὲν φαίνεται ἴσθι λόγια σου νὰ συμφωνῇ καθόλου,

ἀμέσως τὸν ἀδόξατο 'στὸ ξύλο νὰ τ' ἀλλάξης,
μὰ πρόσχε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ σαλέψ' ἡ τάξις.

Μ' ἓνα κοντὸ τσικοῦρι
καὶ σὺ τοὺς νόμους φρούρει,
σθάρνα τοὺς δρόμους πέρνει,
κί' ὅποιον κί' ἄν εὐρὴς δέρνει,
ρίχνει ξυλῆς βροχή
τὸ κράτος νὰ φυλάξης,
καὶ λέγε «προσοχή
νὰ μὴ σαλέψ' ἡ τάξις».

Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Φασουλῆ... παραίτησε τὰ στεῖα
κί' ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ κόψης ἀριστεῖα.
Δὲν πρέπει τὸν ἡρωϊσμὸν ἀβράθευτον ν' ἀφίνης,
καὶ πρὶν τελειώσουν πόλεμοι καὶ φέξῃ φῶς εἰρήνης,
έτοίμασε, βρε Φασουλῆ, παράσημα κί' ἀστεράς
κί' ἀντάμειψε τοὺς Ἀριστεῖς μὲ τὸ προσῆκον γέρας.

Καταφθάνουν οἱ γίγαντες ὅλοι
μὲ πολέμου σπαθὶ κοφτερό,
ποῦ θαυμάζω πολὺ κί' ἀπορῶ
πῶς ὡς τώρα δὲν 'πῆραν τὴν Πόλι.

Μὰρς ἐμπρός... μὲ τὰ δῶδ' τῆς τὰ χεῖρα
στρώνει δάφναις τῆς Νίκης ἡ χώρα
'στῆς φυγῆς τὰ μεγάλα ξεφτέρια,
ποῦ 'μπροστά τῆς περνοῦν νικηφόρα.

Χαῖρε χαῖρε, Γιγάντων ἐστία,
χαῖρε χαῖρε καὶ στρῶνε κλαδιά...
δὲν μὰς φθάνουν τὰ τόσ' ἀριστεῖα,
κόφτε κί' ἄλλα καινούρια, παιδιὰ.

Νὰ βραβεῖα καὶ δῶρα τιμῆς,
παίζω λύρα ζητιάνου στραβοῦ,
καὶ πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς δρομῆς
λέγω τώρα «κομάντ' ἀλλὲ βού;»

Φ.— Περικλέτο, θυμήσου κί' ἐμένα,
ποῦ σὰν γίγας ἐμπρός σου πηδῶ,
κί' ὡς ἀνὴρ τοῦ πυρός ὁλοένα
τὸν Ἑτέμ πολεμοῦς ἀπ' ἐδῶ.

Περικλέτο, κί' ἐμὲ μὴ λησμόνει,
μία δάφνη μοῦ φθάνει καὶ μόνη,
καὶ μικρὸν τοῦ πολέμου βραβεῖον
γιὰ νὰ τόχω καθ' ὅλον τὸν βίον.

Μὴ λησμόνει, Περικλέτο, πῶς δὲν ἐπαυσα κί' ἐγὼ
γιὰ φευγάλα νὰ σφριγῶ,
μὴ λησμόνει πῶς καὶ τώρα πλήρης μένους ἱεροῦ
τὰ μπαούλα τοῦ σπητιοῦ μου τόχω δέσει πρὸ καιροῦ,
κί' ὅταν μάθω πῶς ὁ Τούρκος 'στὴν Πρωτεύουσά σου σιμόνει,
μ' ἓνα μούτρο σὰν λεμόνι
έτοιμάζομαι τὰ νῦτα σθαρεῶς νὰ τοῦ γυρίσω
καὶ νὰ τὸν περιφρονήσω,
ὄχι τάχα πῶς φοβοῦμαι, μὰ καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
τοῦ Σειφουλλάχ τὸ στόμα καὶ τὸ κόκκινο τὸ φέσι.
Πρὶν νὰ φύγω, Περικλέτο, γίνου δίκαιος κριτῆς
καὶ στεφάνωσέ με τώρα...

'πὲς κί' ἐγὼ πῶς εἶμαι πρῶτος σὰν τοὺς ἄλλους νικητὴς
ποῦ δὲν μ' ἔσκιζε σπαλῖορα.

Μὴ λησμόνει, Περικλέτο, τὴν ἀδιάρκοη κουβέντα,
στέψε καὶ τὸν γαῖδαρό μου, φλογερὸν ἀπαλλαγί...
μὴν ξεχνᾷς πῶς τὴν Εὐρώπη τὴν ἐχόρτασα βρῖσι,
ποῦ τῆς 'πῆγε τρία κί' ἓνα...
τάχα τί θὰ καταλάβῃς 'στῶν δαφνῶν τὴν μοῖρα...
νὰ μὴ δώσης κί' εἰς ἐμένα;

Μὲ παιᾶνας πολεμάρχων τὸ μεράκι μου θὰ βγάλω...
'Ελληνες μονάχα νάσαι κί' ἀπὸ δάφναις τίποτ' ἄλλο,
κί' ὅσαις ὅσαις κί' ἄν σκορπίσης γιὰ φευγάλαις κλαυθῶ,
πάντα πάντα γιὰ στιφάδο θὰ σοῦ μείνουν μερικάς.

Μὴν ξεχάνῃς πῶς ἐκτύπα κί' ἡ 'δική μου παληογλῶσσα
μὴν ξεχάνῃς, Περικλέτο, καὶ τὰ σχέδια τὰ τόσα,
ποῦ κατέστρωνα μονάχος καὶ μὲ σένα, κουνενέ,
'στὰ μαρμαρίνα τραπέζια κάθε πρώτου καφρενέ,
μὴν ξεχάνῃς τί 'τραβοῦσε καὶ τὸ στεῖρον μου κρανίον
μὲ τοὺς Γούρκους καὶ τοὺς Μόλτες διαφόρων καφρενέ,
μὴν ξεχάνῃς πῶς τὸ γέρας τῆς φευγάλας κυνηγῶ,
καὶ γιὰ τὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάων καὶ Λαρίσης

ἐνθερμον εὐγνωμοσύνην ἐξεδήλωσα κί' ἐγὼ.
Μὴ λυπάσαι τὰριττεῖα, Περικλέτο φουκαρά,
καὶ στεφάνων κεφάλια δεξιὰ κί' ἀριστερά,
κί' ὅλους λέγε κατ' αὐτὰς
τροπαιοῦχους νικητὰς,
νὰ μὴ μείνῃ μὲς 'στὸ γένος
ἓνας παραπονεμένος.

Νὰ καὶ σὺ κί' αὐτὸς ὁ Γίγας
ἀριστεῖον ἀρετῆς,
ὁ καθένας εἶναι Ρήγας
καὶ τοῦ γένους λυτρωτής.

Ἀπ' ἐμπρός μου κί' ἀπ' ὀπίσω
στρῶσε δάφναις νὰ πατήσω.
Μὴ κί' ἐμένα μὲ στερήσης τῶν δικαίων ἀμοιβῶν,
κί' ὅταν τὸν Ἑτέμ ξανοίξῃς πρὸς τὴν πόλιν τῶν θηδῶν,
τὰ μπαούλα σου 'στὸν ὦμο,
κί' ἔχε γειά; καὶ πάρε δρόμο,
καὶ μὴ σκέψῃς ἄς δεσπόζῃ μὲς 'στὰς σκέψεις τὰς παντῶν
πῶς καὶ φεύγωντας νὰ ρίξῃς μερικάς ὁμοβροντίας.

Χαρά σ' ἐκείνους ποῦφυγαν... τί τύχη τοὺς προσμένει...
κί' ἐκεῖνοι ποῦ 'σκοτώθηκαν θὰ μένουν σκοτωμένοι.
Θαρροῦσαν πόλεμος σωστός πῶς γίνεται 'στ' ἀλήθεια,
κί' ἐπήγανε 'μπροστά 'μπροστά κί' ἐπρόβαλαν τὰ στήθη,
μὰ τώρα μὲς 'στὴν ἐρημιὰ
θὰ ληδώνουν ξαπλωμένοι,
καὶ θὰ τοὺς τρῶνε τὰ κομιὰ
κοράκια λιμασμένοι.

Κρίμα τοὺς ποῦ 'σκοτώθηκαν... γιὰ τούτους μήτε μὴτε...
ἀφοῦ τὴν γενναϊότητα δὲν εἶχαν ὅπως ἄλλοι
νὰ φεύγουν φτερωτοί,
κί' ἄν ἐξαφνα 'ζωντάνευαν, καυμένε Περικλέτο,
σὲ βεβαίῳ πῶς γιὰ ποινὴ τοὺς ἔπρεπε μουςκέτο.

Χαρά καὶ δόξα, Περικλῆ, 'στὸ κάθε παλληκάρι,
ποῦ 'φύλαξε σὰν φρόνιμο τὸ δόλιο του τομάρι.

καὶ μόνον ἡ παχὺνα του νυχθημερὸν ἐσφρίγα...
φοῦ μου! σὲ τέτοιον πόλεμο κί' ἐγὼ ποῦ δὲν ἐπῆγα
γιὰ νὰ περάσω νικητῆς καὶ νάχω κί' ἀξιώσεις
τὸν πρῶτον πρῶτον στέφανον τῆς Νίκης νὰ μοῦ δώσης.
Χαρά σ' ἐκείνον, Περικλῆ, ποῦ δὲν τὸν 'πῆρε σφαῖρα
κί' ἀκέραιος θὰ ξαναλθῇ καὶ ντούρος ἐδῶ πέρα,
συχνῶν ὑποχωρήσεων τοὺς ἄθλους νὰ μὰς λέγῃ,
καὶ διηγῶντας τοὺς συχνὰ τὰ πόδια μας νὰ φλέγῃ.
Καὶ τώρα τῆς ἀνακωχῆς ὁ χρόνος θὰ περάσῃ
χωρὶς κανεὶς νὰ δράσῃ,

πλὴν ἀπιστοῦν πρὸς τὰς σπονδὰς οἱ Τούρκ' οἱ παληοανθρώποι
καὶ λείει τὸ Ρωμαῖκο 'στὴν μάσσα τὴν Εὐρώπη:
«Κύτταξε, μάσσα, 'σίμωσαν οἱ Τούρκοι πρὸ κοντά,»
κί' ἐκείνη 'στὸ μουρέλι τῆς ἀκούα ν' ἀπαντᾷ,
'σῆχασε, βρε παληόπαιδο, καὶ θὰ τοὺς κάνω ν τ ἄ.
'Στὸ Σκαφιδοάκι, μάσσα μου, κανόνι παλὶ στήνουν
κί' ἡσυχὴ δὲν μ' ἀφίνουν,
κί' ἡ μάσσα λείει «σῶπασε καὶ μὴν ἀνησυχῇς
περὶ τοῦ κύρους τῶν σπονδῶν καὶ τῆς ἀνακωχῆς.»
Μάσσα, καινούρια μελετοῦν νὰ κάνουν ἀτιμία,
μάσσα, 'φανῆκαν Γκέγκηδες ἐκεῖ πρὸς τὴν Λαμία,
κί' ἡ μάσσα λείει 'στὸ παιδί, ποῦ τᾶχει σὰν χαμένα:
«μωρὸ μου, μὴ μοῦ σκιαῖσαι, κί' ἐγὼ μ' ἐδῶ γιὰ σένα.»

Γιὰ τοὺς Τούρκους δὲν μὰς μέλει,
κί' ὅταν ἡ μαννίτσα θέλῃ
τὸ παιδί τῆς νὰ συνδράμῃ,
δρσε, Γκέγκη καὶ Νιζάμη.

Τί 'μποροῦνε νὰ μὰς κάμουν;
μὴν τοὺς σκιαῖζεται κανεὶς,
τοὺς μικροὺς θὰ τοὺς συνδράμουν
οἱ μεγάλοι συγγενεῖς.

Π.—'Ελλάς πατρίς μου, σ' ἐπίασε καὶ πάλι τὸ μπουρί σου,
τρέξε, Σκουλούδη, γρήγορα καὶ διαμαρτυρήσου,
'πὲς τοὺς νὰ δέσουν τὸν Ἑτέμ μὲ δῶδ' ζουρλομανδύαις,
κί' ὅλους τοὺς ξένους Πρεσβευτὰς φοβέρισε μὲ φούρια
νὰ πάψουν τὰ ρεντίκολα καὶ τῆς παρασπονδίας,
ἄλλῶς ὑποχώρησι θὰ κάνωμε καινούρια.

Τί καλὸ μὰς ξεμερώνει!...
ὁ δὲ Ράλλης βεβαιώνει
πῶς μὴ τέτοια θὰ μὰς γίνῃ
κί' ἀπροσδόκητος εἰρήνη,

ποῦ γιὰ πόλεμο καὶ πάλι θὰ λυσσάξωμε, φαφούτη,
μὲ σκοπὸ νὰ ξαναγίνῃ κί' ἄλλ' εἰρήνη σὰν καὶ τούτη.

Τώρα δέ, βρε Φασουλῆ,
θὰ σὲ δεῖρω νὰ λουφάξῃς,
θὰ προσέχω δὲ πολὺ
νὰ μὴν πάθ' ἡ τόση τάξις.

Πολιτοφύλακες τρανοὶ καὶ μὴ περίεργος δεινὴ.

Κί' ὁ Φασουλῆς φοβούμενος μήπως ρεμούλα γένῃ
Πολιτοφύλαξ βγαίνει,
κί' ἐκεῖ ποῦ μόνος περπατεῖ καὶ κατοπτεύσεις κάνει
βλέπει τὸν κύριον Σκουζὲ μετὰ τοῦ Ντεληγιάννη,
κί' αὐτὸ τὸ νέον θέαμα σφοδρῶς τὸν συγκινεῖ
καὶ τέτοια προσφωνεῖ.

Φ.—'Αχαμνὸς καὶ πειναλὸς καὶ ξηρότερος σκελῆθρου
χαιρετῶ καὶ πλησιάζω τοὺς φρουροὺς τοῦ Πτολιέθρου.
Ποῦ τὰ 'πίστευες καὶ τοῦτα, τῆς Ἀθήνας πρώτη χώρα;
μὴ φοβᾶσαι καὶ μὴν τρέμῃς νυκτοκλέπτας κί' ἐλετήρας...
κί' ἓνας ἄλλοτε Μινίστρος μὲ τουφέκι 'βγήκε τώρα,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους ἀπὸ Δήμαρχος κλητήρας.

Βλέπω καὶ τὸν Θεωρῆ
τὰς Ἀθήνας νὰ φρουρῇ,
καὶ σιμόνω καὶ φωνάζω: «Θωδωράκη σὲ καλὸ σου,
μὰς ἐμάρανες, παπποῦ μου, μὲ τὸ τριαντάφυλλό σου,
κί' ἔλα δῶσε το κί' ἐμένα νὰ τὸ βάλω μὴ στιγμὴ
γιὰ νὰ λείψουν τόσοι πόνοι, βογγητὰ καὶ στεναγμοί.

'Ας φρουρῶμεν τὰς Ἀθήνας
ἕως οὐ νάλθῃ καιρὸς
νὰ ζητήσωμεν εὐθύνas
κατὰ νόμον αὐστηρῶς.

'Ο παπποῦς ὁ Κορδονάτος
τριγυρίζει λουλουδάτος,
τριαντάφυλλο φορεῖ
καὶ μ' ἐκεῖνο μὰς φρουρεῖ,
γίνεται Πολιτοφύλαξ, πέρνει δρόμους παγανιὰ,
καὶ 'στὸ διάδα του μυρίζει μία κί' ἄλλη γειτονιά.

Βγάλο, γέρο... δὲν τὸ βγάξω, τακτικά θὰ τὸ φορῶ
καὶ μ' ἐκεῖνο τῆς εἰρήνης τοὺς καρπούς θὰ καρτερῶ.
Βγάλο, γέρο... δὲν τὸ βγάξω, μάσσα μου καὶ πῶς μυρίζει!
κί' ἄν ὁ Τούρκος ὁ μπαμπέσης τὴν Λαμία φοβερίξῃ,
μὰ γιὰ κάθε νέο κάζο, ποῦ 'στὸν τόπο θὰ γενῇ,
φταῖνε κάποιοι πεθαμμένοι, φταῖνε κάποιοι ζωντανοί.

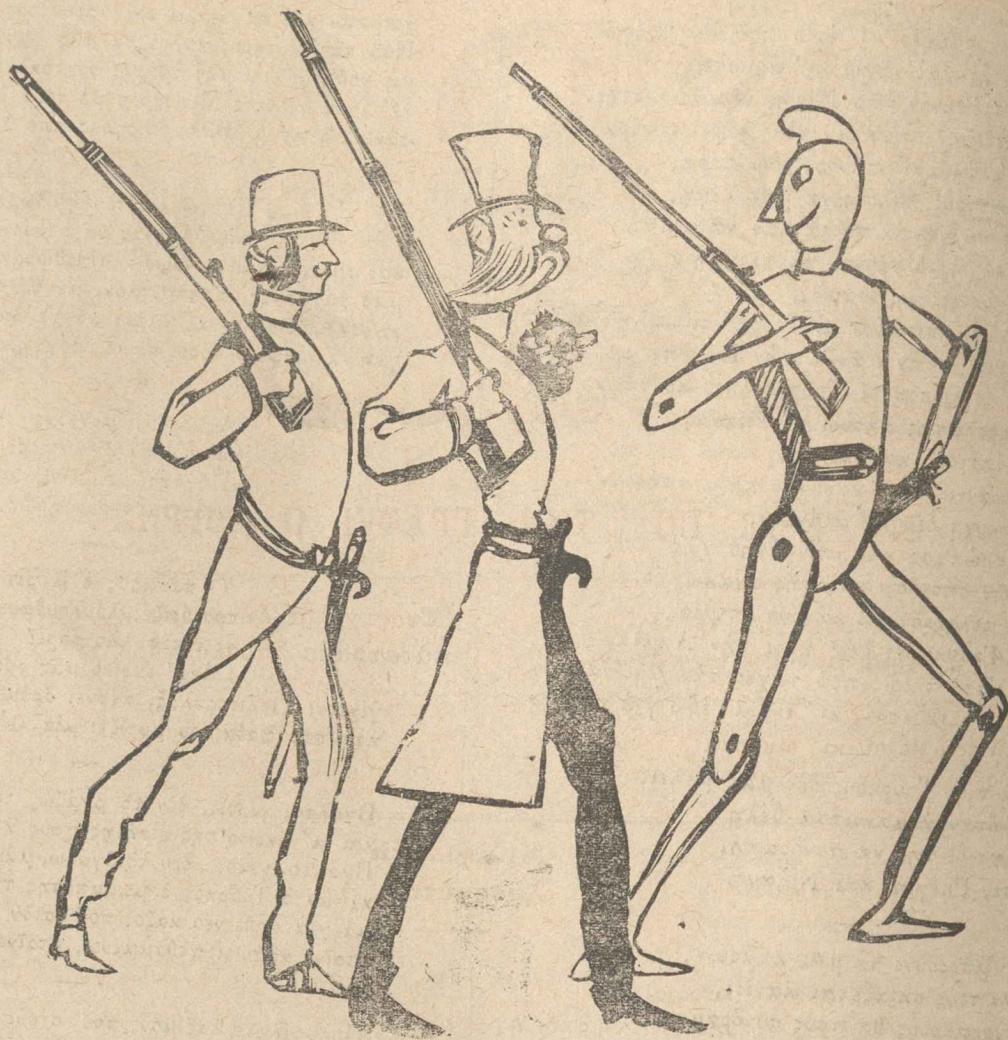
Πολυφίλητε λαέ μου, ποῦ 'στοὺς δρόμους πρόσφυξ' ῥέβεις,
τρέχα 'στὰ Νεκροταφεῖα τοὺς ἐνόχους νὰ γυρεύῃς,
ἀλλ' ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
τὰς εὐθύνas ἀπορρίπτω,
κί' ὅστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν πόλιν
περιμένω ψῆφον πάλιν
διαρκῶς ἐμπιστοσύνης
πρὸς χάριν τῆς Ρωμηοσύνης.

Γέρο Νάρκισσε, τί θέλεις; τί ποθεῖς, κύρ Θεωδωράκη;
ψῆφον τῆς ἐμπιστοσύνης, ποῦ μοῦ 'κόλλησε μεράκι.
Νὰ 'στὴν δώσωμε, ψυχὴ μου, φανορίτα Κουδερνάντα
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κορώνας, νὰ τὴν ἔχῃς μὴ γιὰ πάντα.

Θέλεις νάλθῃ, Θεωδωράκη, καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ;
ὅμως τώρα θὰ σοῦ λείψουν οἱ πιστοὶ σοῦ Θεσσαλοί.
Γιὰ καιρὸ δὲν ἔχουν στρουγγα, δὲν θὰ βλέπουν τὸ ρουσφέτι,
δὲν θὰ κάνουν ἐκλογαίς,
τοὺς ἐπῆρε τοὺς καυμένους 'στὸ 'δικό του τὸ Ντοβλέτι
ὁ Σουλτάνος ὁ Γεγές.

Θεωδωράκη, πρώτο φέρε καὶ χορμῆς λιγερῆ,
Θεσσαλὸς δὲν θάχ' ἡ στρουγγα γιὰ νὰ λέν τὸ ναὶ καὶ τὸχι,
καὶ δικαίως σ' εἶπαν Ρήγα μὴ φορὰ κί' ἓναν καιρὸ
σὰν ἐπῆγε νὰ τοὺς πιάσῃ μὲ τῆς λήμας τὴν ἀποχή.

Τὸν παπποῦ τὸν Μποναπάρτη, τὸν παπποῦ τὸν Λουδοβίκο,
τὸν κυττάζω βαρδιατόρο.
Θεωδωράκη, πρώτη τζόγια, ζῶσε λόγῃ 'στὸ πλευρό σου
κί' ὅλο κύτταξέ καλὰ
μὴ σοῦ κλέψουνε τὰ βάζα καὶ τὸν Μεγαλόσταυρό σου
καὶ τὰ κάνουνε φίλα.

Ἔβγα σὺ νὰ βασιλεύσῃ τάξις, νόμος, πειθαρχία,
καὶ νὰ φύγουν προτροπάδην τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα.
Σύρε καὶ τῆς Κηφισιάς σου τὴν ἀσφάλειαν νὰ ᾄδῃς,
σοδαρὸς ἀεροφύλαξ κλ' ἐκεῖ πέρα νὰ γυρνᾷς,
μὴ τὸν Βόρειον σοῦ κλέψῃ λωποδύτης ἀναιδής
κλ' ἔτσι παύσῃς 'στὸ γουδί σου νὰ τὸν συχνοκοπανᾷς.

Τί γέρος ἱππότης,
τί σὶ κ' στρατιώτης,
νὰ μὴ βασκαθῇ,
νὰ βάλῃ σπαθί.

Διαβαίνει διαβαίνει
γεμάτος πυρὰ,
καὶ λένε κλ' οἱ ξένοι :
«ψυχὴ μου φρουρά.»

Τὸν παπποῦ τὸν Μποναπάρτη, τὸν παπποῦ τὸν λιμαδόρο,
τὸν κυττάζω βραδινότρο.
Τοὺς θεσμοὺς φρουρεῖ κλ' ἐκεῖνος, κλείνει καθεμὴ ταβέρνα,
διαλύει κανταδόρους, σπάξαι κόρδαις μαντολίνου,
κλ' ὅλοι λένε : «κρίμα κρίμα, Θεωρῆς ἂν ἐκυβέρνηα,
θὰ τὴν 'πέρναμε βεβιαίως τὴν γραμμὴν τοῦ Βερολίνου».

Ποῶς μᾶς ἔφερε 'στὸ κράτος εὐτυχία ζηλευτὴ
καὶ μεγάλη σὰν κλ' αὐτή ;
Ποῶς τὸ πρόσμενε καὶ τοῦτο πῶς κλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
κλ' οἱ ψηφίζοντες τοὺς νόμους,
θὰ γυρίζουν νύκτα 'μέρα νὰ φρουροῦν τὰ καθεστῶτα
μὲς 'στῆς ρούγαις καὶ 'στοὺς δρόμους ;

Ποῦ τὸ πρόσμενε καὶ τοῦτο τῶν κλεινῶν Ρωμηῶν ὁ πόσις
πῶς θὰ δῇ τοὺς Προεστοὺς του καὶ φρουροὺς αὐτοπροσώπως ;
Σὲ δακτυλιδένιχ μέση
τὸ σπαθί κλ' ἐγὼ φορῶ,
κλ' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
τὴν Πρωτεύουσάν φρουρῶ.

Γύριζε Πολιτοφύλαξ, κύρ 'Αλέχο διπλωμάτη,
καὶ γαρίδα κάθε μάτι
γλὰ τὴν κάσσα τὴν γεμάτη.

Ἀχ ! αὐταῖς αὐταῖς ἢ κάσσαις, ποῦ φτερά μᾶς δίνουν κλ'
καὶ μᾶς κάνουν καὶ Μινίστρος. [οἱστρὸν]

Μᾶρς ἐμπρός, συμπατριῶται, μὴ κανέναν σας ἀργῇ,
κλ' ὅλοι τρέξετε γόργοι.
'Στὸ τουφέκι κλ' ὁ παγγιέρης, 'στὸ τουφέκι κλ' ὁ ζηλιάρης
κλ' ἂν 'περνοῦσε γιὰ σακάτης καὶ σπασμένος ὁ Σουλτάνος
κλ' ἔτρεχαν γίαντροὶ σπουδαῖοι γιὰ νὰ κόψουν τὰ παυτὰ τῶν
μ' ἓνα πόλεμον ἐμμεῖς
οἱ διάσημοι δρομεῖς
'καρδαμώσαμεν ντακάπο τὴν Ἀκραιότητά του.

Μᾶρς ἐμπρός, συμπατριῶται, μὲ σεμνότητα κλ' αἰδῶ,
νὰ τρομάζουν λωποδύται, νὰ τρομάζουν κανταδόροι...
Ποῶς ἐσὺ ποῦ μὲ κυττάξεις ;... πῆς μου τί ζητεῖς ἐδῶ ;...
ἄλτ ! κλ' ἂν εἶσαι κλέφτης διάβας, κλ' ἂν Ἐτέμ-Πασσᾶς προχώρει.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ χάρατὰ καὶ τὰ ἄλλα τὰ 'δικὰ του
ὅποταν ἴσχυος ἐξῆλθεν προβάλλῃ λωποδύτη,
καὶ τότε κάτω ρίχνοντας τὰ πορομαχικά του
ὕποχωρεῖ κανονικῶς καὶ μὴ καὶ ὁδὸ 'στὸ σπῆτι.)